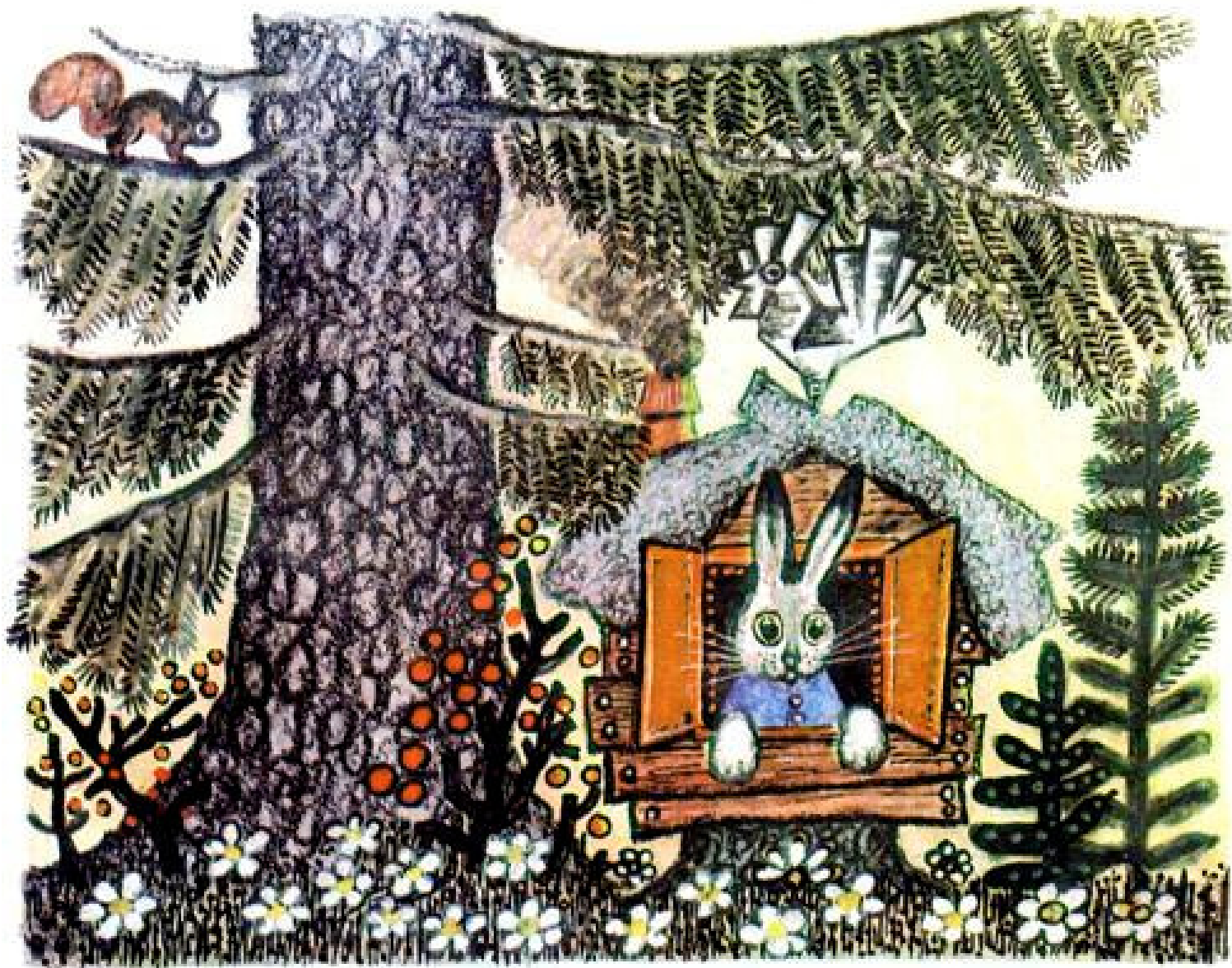

דמעות הארנב

אגדה רוסיית

דמעות ארנב – דמעות מרות.
לכל חי הגנה משלו. לדוב כפות חזקות, לזאב שיניים חדות, לפר ולאיל
קרניים. ולארנב רק הגנה אחת, רגליים ארוכות. ודמעות שלו מרות..
ארנב סובל מכל חיה אחרת. אין לו שקט ואין עליו רחמים.
החיים לימדו את הארנב לבלבל את העקבות שלו, להסתובב, לעשות
לולאות בהם. רק הצייד מיקיטוב יודע איך לפענח את העקבות המפותלים
של ארנב

חי פעם ביער ארנב לבנבן וואסיה. הוא בנה לו בקתה תחת אשוח, כיסה אותה בקליפת עץ. למעלה קישט אותה בתרנגול עשוי קליפה.

פעם עבר שועל ליד הבקתה. ראה עשן שיצא מתחת לאשוח, ניגש ודפק בחלון. "מי שם?" שואל הארנב.

"אי! אי! אי! זה אני, שועל. אני בא מדרך ארוכה. רגליים שלי עייפות, גשם הרטיב אותי, תן לי, חבר, להתחמם, לייבש את הזנב שלי!"

"בבקשה. כנס, תתחמם!" אמר הארנב.

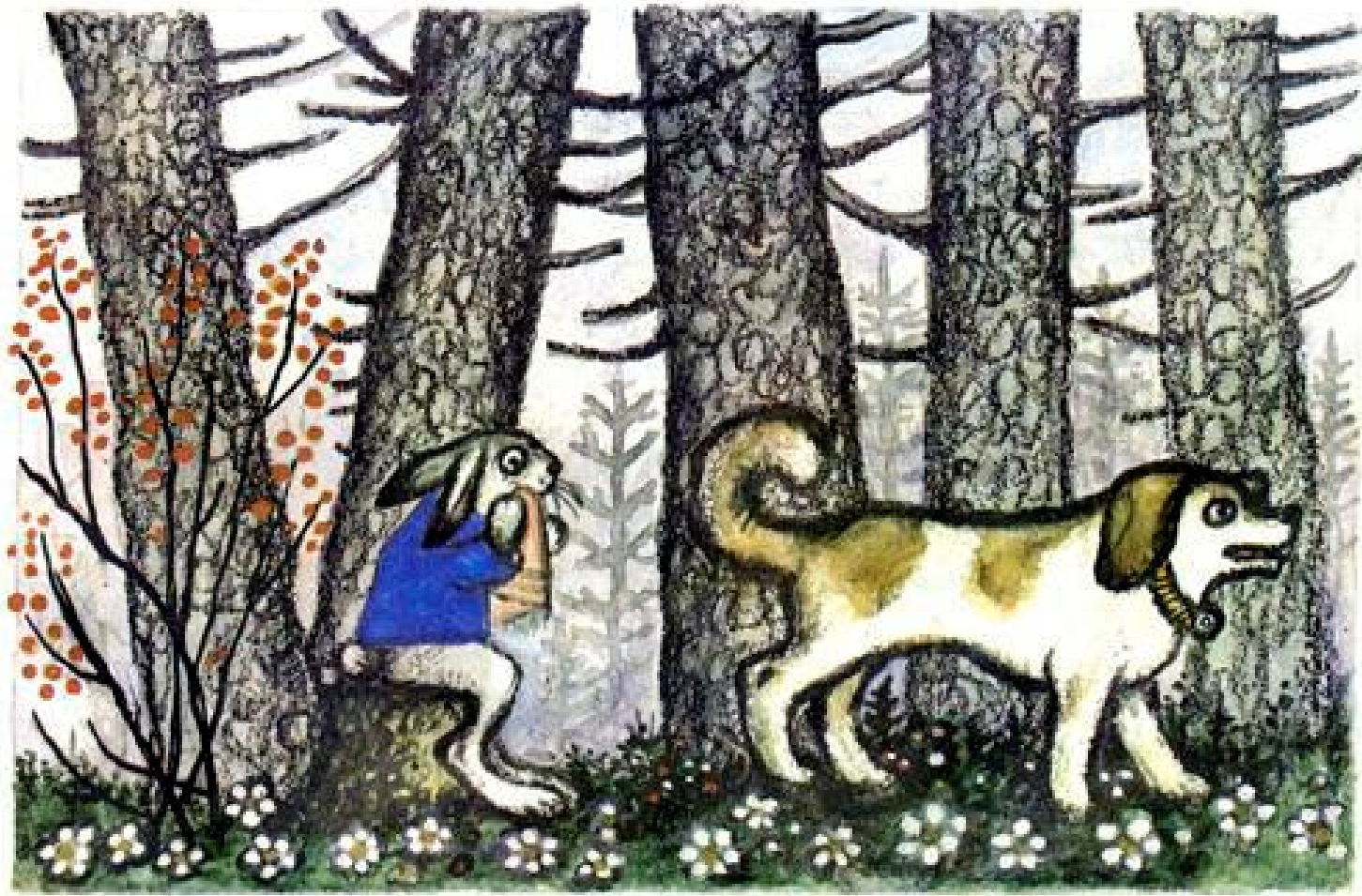
נכנס השועל, התיישב על ספסל, הזנב שלו התפרש בכל הבקתה. לארנב לא נשאר מקום לזוז. הוא התיישב איכשהו על הסף. והשועל לן בלילה וביום לא רצה ללכת משם.

הארנב רצה להדליק אש בתנור והנה השועל אומר לו "הי, ארנב, תתפנה מכאן. יש כאן ביער יותר מדי ארנבים. ברח מכאן כל עוד אתה שלם!"

יצא הארנב מהבקתה שלו והתחיל לבכות. הולך ביער, בוכה מרות ורואה שמולו הולך כלב פולקאן.

"שלום וואסיה! מדוע אתה בוכה?"

"הו פולקאן, פולקאן, איך לא אבכה. בניתי לי בקתה תחת האשוח הירוק. חייתי שם ולא הטרדתי אף אחד. ואז

עבר שם שועל וביקש ללון. נתתי לו
להיכנס ועכשיו הוא גירש אותי מהבקתה
שלי."

ושוב התחיל לבכות.
"אל תבכה! אל תבכה וואסיה!" אמר הכלב
פולקאן "אעזור לך לגרש את השועל."
הם הלכו לבקתה. פולקאן נעמד לפני
הדלת.
"האב! האב! האב! צא שועל מבקתה של
הארנב!"

והשועל עונה לו בקול מאיים "הו-הו!
אקפוץ! אתקוף! יתפזרו שבבים סביב!"
נבהל פולקאן ואמר "נו, וואסיה. כנראה
אצלך בבקתה לא שועל אלא זאב
התיישב. ולי שיניים חלשות, זקנות. לא
אוכל להתמודד עם זאב. אל תכעס עלי,
אבל אלך הלאה."
"אין לי מה לכעוס" ענה הארנב "תודה לך
על הרצון הטוב."

הלך פולקאן והארנב התיישב על גדם עץ
ושוב בוכה.

עבר איל ביער.

"מדוע אתה בוכה, וואסיה?"

"איל, חבר יקר, איך לא אבכה. הייתה לי
בקתה תחת אשוח ירוק. נתתי לשועל ללון

בה ועכשיו הוא גירש אותי משם."

"הצרה הזו היא לא צרה" אמר האיל

"אעזור לך לגרש את השועל."

ניגשו לבקתה והאיל קרא "באא..

באא..! לך מכאן שועל!"

והשועל עונה לו בקול מאיים "הו-הו!

אקפוץ! אתקוף! יתפזרו שבבים סביב!"

נבהל האיל ואמר לארנב "בבקתה שלך

כנראה זאב אפור התמקם. אני לא

אתמודד אתו. סלח לי וואסיה, אבל אלך

הלאה."

"אין לי מה לכעוס" ענה הארנב "תודה לך

גם כך."

האיל הלך ליער והארנב שוב יושב ובוכה.
וברחבת היער עובר תרנגול פטיה. הוא
ראה את הארנב ושאל "הי, ארנב. למה
אתה בוכה?"

"אך, פטיה, פטיה, איך לא אבכה! הייתה
לי בקתה תחת אשוח ירוק. נתתי לשועל
ללון בה ועכשיו הוא גירש אותי מהבקתה
שלי!"

"אל תבכה, וואסיה!" אומר התרנגול
"אגרש את השועל. נגב את דמעותיך ובוא
אחריי."

"לא, פטיה, לא. לא תגרש את השועל.
פולקאן הכלב ניסה, לא גירש. האיל ניסה,
לא גירש. איך אתה, תרנגול, תגרש
שועל!"

"אולי לא אגרש, אבל הוא ילך בעצמו!"

ניגשו לבקתה. עלה התרנגול פטיה על
הגג, הניף בכוח את הכנפיים וקרא בקול
חזק:

"קו-קו-רי-קו!"

"השמש עלתה.

"קם הצייד מיקיטוב.

"לקח רובה,

"הולך ליער

"לצוד את השועל!

"קו-קו-רי-קו!"

כשרק שמע השועל את שמו של הצייד
מיקיטוב, קפץ מהתנור על שולחן, משולחן
לדלת וברח מהבקתה. מתוך חיפזון כמעט
והפיל את הארנב בדרך.

והארנב הזמין את פטיה התרנגול
לבקתה, האכיל אותו, השקה אותו, והציע
לו לגור שם. והם המשיכו לגור ביחד כל
הזמן.

מדי פעם בוכה הארנב, והתרנגול מרגיע
אותו. דמעות של ארנב הן כמו דמעות של
תינוק. זולגות ומתייבשות מהר.